

τῆς αὐτῆς Ἰωάννης Φραγκῆτιος Lo-
redano ἐξέδωκεν ἐν Βενετίᾳ τῷ 1647
τοὺς βίους 160 τῶν μελῶν ταύτης
τῆς Ἀκαδημείας ὑπὸ τὸν τίτλον «Le
glorie degli incogniti», δὲν δυνάμεθα
νὰ εἰπωμέν τι περὶ τοῦ βίου καὶ
τῶν συγγραμμάτων τοῦ Δὲ Ῥόση, ἐ-
πειδὴ τὸ πόνημα τοῦτο εἰσέτι δὲν
ἠτύχησαμεν ν' ἀνγκνῶσθωμεν. Τὰς ἐ-
λιγίστας δὲ ταύτας εἰδήσεις ἠρύσθημεν
ἐκ τοῦ ἀξιολόγου πονήματος Ἀντωνίου
τοῦ Zanoni, δημοσιευθέντος ἐν
Οὐδίνῃ τῷ 1771, ὑπὸ τὸν τίτλον
«Della utilità morale, economica e
politica delle accademie.»

ΣΤ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΑΡΑΚΟΥΛΗΣ

* Κερκυραῖος.

Ἐγεννήθη ἐν Ἀγίῳ Μαρτίῳ, κώμῃ
Κερκύρας, περὶ τὰ μέσα τοῦ 17^{ου} αἰῶ-
νος. Ἐνδυθεὶς δὲ τὸ ἱερατικὸν σχῆμα,
ἠκροάσατο Ἱερειῖαν τὸν Καθολικὸν
καὶ ἀκολούθως ἐφ' ἱκανὸν χρόνον ἐδι-
δάξε τὰ ἑλληνικὰ γράμματα ἐν τῇ ἰ-
δίᾳ πατρίδι, ὡς ἐξάγομεν ἐξ ἀρχαίου
ἐγγράφου, ὅπερ φιλοφρόνως ἐλάβομεν
παρὰ τοῦ λίαν ἱκανοῦ δημοδιδασκά-
λου καὶ γνωστοῦ συλλέκτου καὶ ἐκδό-
του τῶν ἀημοτικῶν ἀνεκδό-
των Κερκυραῖος κ. Γ. Α. Κοντοῦ.
Ἐξέδοτο δ' ὁ Βαρακούλης τὰ ἐξῆς·

—Βούλλα τοῦ Μακαριωτάτου Πάππα
Λέοντος Ι' περὶ τῶν προνομίων τῶν
Γραικῶν, καὶ ἐπικύρωσις εἰς τὴν αὐ-
τὴν τοῦ Ἀγιωτάτου Κλήμεντος ζ', οἷς
προστέθη καὶ ἐτέρᾳ Βούλλᾳ τοῦ
αὐτοῦ Λέοντος Ι' καὶ θέσπισμα τῆς
τῶν Ἐνετῶν ἐξοχωτάτης Γερου-
σίας, προστεθείσης καὶ ἐτέρας Βούλλας
τοῦ Μακαριωτάτου Πάππα Παύλου Γ'.
τὰ πάντα τοῖς Ῥωμαίοις συντείναντα
καὶ εἰς ἀπλήν Ῥωμαϊκὴν φράσιν με-
ταγλωττισθέντα, δαπάνῃ τοῦ εὐλα-
βεστάτου ἱερέως Γεωργίου Βαρακού-
λη ἐκ Κερκύρας. Ἐνετίσθιν — 1776
παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Βάρτολῃ — Con li-

cenza de' superiori, εις 8ον (μετὰ
τῶν κειμένων).

—Raccolta di varie notizie concer-
nenti l'isola di Corfù estrate dell'
istoria di questa Isola, del signor
Andrea Marmora, a spese del padre
Giorgio Varanguli della villa di
Santo Mattia di Corfù—in Venezia
1778—Con licenza dei superiori—
εις 8ον.

Ζ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΠΕΛΕΚΑΝΟΣ

Κερκυραῖος.

Ὁ λόγιος οὗτος ἤκμασε κατὰ τὸν
δέκατον πέμπτον αἰῶνα. Ὁ Montfau-
con 4, συγκαταριθμῶν τὸν Πελεκάνον
καὶ μεταξὺ τῶν ἑλλήνων καλλιγράφων,
λέγει: «Theodorus Pelecanus Corcy-
reus, scripsit cod. nunc Regium de
auro consiciendo, anno 1478.»

Ἐν Ζακύνθῳ, 1878.

Σ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ.

ΔΟΥΝΑΙ ΚΑΙ ΛΑΒΕΙΝ

ΥΠΟ

B A B B Y.

(Συνέχεια, ὅρα προηγούμενον φυλλάδιον)

IV

Ἡ φοβερὰ ἀπόφασίς εἶχε ληφθῇ ἐν
τῷ νῷ τοῦ μισανθρώπου. Μετὰ τὸ
οἰκτρὸν ναυάγιον τῶν ἐλπίδων του, ἡ
ζωὴ τὸν ἐδάφυνεν ὡς ὄγκος μολύβδου
ἀποστεθειμένος ἐπὶ τοῦ στήθους του. Δὲν
ἐπίστευε πλέον, δὲν ἠλπίζε, δὲν ἠ-
γάπα. Ἡ πίστις, ἡ ἐλπίς καὶ ἡ ἀ-
γάπη, ἡ οὐρανία αὐτῇ τριᾷ, ὁ τρι-
λαμπὴς ἀστερισμὸς, ὁ ἰθύνων εἰς λι-
μέναν παρηγορίαν τοῦ ναυαγοῦ τὸ

1 Palaeographia Graeca σελ. 4 καὶ 107 Paris-
sis 1708.

πνεῦμα, εἶχε δύσει εἰς τὸν κελαινε-
φῇ ὀρίζοντα τῶν πενθίμων λογισμῶν
του. Ἐπόθει ἐνδομύχως καὶ ᾤχετο
δύο μόνον ἀποκτήσῃ, τὴν γαλήνην
τῆς ψυχῆς καὶ τὴν λήθην. Ἄλλ' ὁ
σῶλος, ἐξ οὗ κατεκυμάνθη ἡ ψυχὴ
του δὲν ὑπὸ τῆς ταχέως τῆς γα-
λήνης τὴν ἐπέλευσιν, ἡ δὲ λήθη, τὸ ὑ-
πέρτατον ἐκεῖνο ἀγαθὸν, ὅπερ ἐπεκ-
λεῖτο τρεῖς καὶ προέκρινεν ὑπὲρ πάντα
τὰ ἄλλα δωρήματα, ἅτινα τῷ προ-
σέφερον τὰ πνεύματα, ὁ Μαμφρέδος
τοῦ Βύρωνος, ἡ λήθη δὲν κατήρχετο
νὰ ἀποκοιμίσῃ τὸ πυρέσσον αὐτοῦ πνεῦ-
μα. Ὁ Πέτρος εἶχε πεισθῇ ἐπὶ τέ-
λους ὅτι, ὅπως ἀνεύρῃ τὰ δύο ταῦτα
ἀγαθὰ, ὥσπερ νὰ ἐγκαταλίπῃ διὰ
παντὸς τὸ ἄστοργον φῶς τῆς ἡμέρας,
νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν γῆν, ἥτις ὡς μη-
τρὶς ἐφάνη πρὸς αὐτὸν, καὶ νὰ ζη-
τήσῃ πέραν τῆς ζωῆς τὴν γαλήνην,
καὶ ν' ἀνεύρῃ ἐκεῖ τὴν λήθην καὶ
τὸ μυθικὸν αὐτῆς νερόν.

Ἄλλως τε ὁ Πέτρος, προβάς ἐν τῇ
ζωῇ καὶ διελθὼν τὰ ἔτη τῆς πενθί-
μου αὐτοῦ νεότητος, ἤγγιζεν ἤδη τὰ
ὅρια τῆς ὀρίμου ἡλικίας, τὸ μεταί-
χμιον, ὅπου καταλείπει τις καὶ τὰ τερ-
ψίθυμα ὄνειρα καὶ τῆς πλάνης τὰς ὀ-
πτασίας, καὶ τὰς ζωηρὰς ὁρμὰς, καὶ
τοὺς ἐνθέους, ἀλλ' ἀνεκπληρώτους πό-
θους, καὶ παραλαμβάνει μόνον ἐφόδια
διὰ τὴν μέλλουσαν πορείαν τὴν ψυ-
χρὰν σκέψιν καὶ τὴν εὐρωπιδίαν πεῖ-
ραν. Ἄν καὶ στυγνοὶ διέρρησαν οἱ χρό-
νοι τῆς νεότητός του, οὐχ ἥττον μέ-
χρι τοῦδε ἀνέβαινε τὴν μίαν πλευ-
ρὰν τῆς ζωῆς, ὅσον δὲ ἀνώμαλος καὶ
ἂν ὑποτεθῇ αὕτη, ἔχει ὅμως ἀείπο-
τε ὁ ὁδοιπόρος ἐν τῇ ἀναβάσει συνο-
δὸν τὴν ἐλπίδα. Φθὰς ὅμως ἐπὶ τῆς
κορυφῆς καὶ, βλέπων πρὸς αὐτοῦ τὴν
ὀλισθηρὰν κατεφέρεϊαν, ἐφ' ἧς μέλ-
λει τοῦ λοιποῦ νὰ διαδίσῃ, στενὴν καὶ
σκολιάν καὶ ἀκακίωδην, αἰσθάνεται ἐν-
τύπωσιν ὁδονηρὰν καὶ ζητεῖ, ἀλλὰ μα-
ταίως, ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν ἀόρατον
δύναμιν, τὴν ὠθοῦσαν αὐτὸν ἀμειλί-

κτως ἐπὶ τὴν εἰμαρμένην πορείαν. Τὴν
ἐντύπωσιν ταύτην ἠσθάνθη πλέον παν-
τὸς ἄλλου ὁ Πέτρος. Τίνα ἡδύνατο ἡ-
δονὴν νὰ προσδοκᾷ ἐκ τῶν ἐρήμων
τοῦ γήρατος χρόνων αὐτοῦ, ὅστις δὲν
ἐφαιδρύνθη οὐδόλως ἐκ τῶν χαρίτων,
ἅς δαψιλῶς καὶ ἀσώτως δωρεῖ ἡ λυ-
σιμέριμνος καὶ ζωοδότις τῆς νεότη-
τος ἐποχὴ; Δένδρον, ἐξηραμμένον ἔχον
τὸ στέλεχος καὶ μαρανθείσας τὰς ρί-
ζας, ἡδύνατο νὰ ἐλπίζῃ ὅτι θ' ἀπέ-
κτα νέον χυμὸν καὶ φύλλα νέα καὶ
ζωὴν ὑπὸ τοὺς παγετοὺς τοῦ φθινοπώ-
ρου καὶ τὰς καταιγίδας τοῦ χειμῶ-
νος, ἀφοῦ δὲν ἀνέβαλεν ὑπὸ τὸν θερμὸν
ἥλιον καὶ τὴν εὐεργετικὴν δρόσον τῆς
ἀνοιξέως; Τὰ νέφη, ἅπερ συνεσωρεύ-
θησαν κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ βίου
του ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του, ἔρριπτον
ἀπαισίαν σκιάν ἐπὶ τῆς δύσεως, καὶ
ὁ Πέτρος, ρίψας φευγαλέον βλέμμα ἐ-
πὶ τοῦ μέλλοντός του καὶ βλέπων ἐ-
πεκτεινόμενον ἐπ' αὐτοῦ τὸν ζοφερόν
τῆς ἀπογνώσεως οὐρανὸν, ἐσκέφθη ὅτι,
ἀντὶ νὰ καταβῇ βαθμίδα πρὸς βαθμίδα
τὴν ἀπόκρημνον κλιτὺν, προσκρούων
κατὰ τῶν αἰχυμῶν λίθων καὶ τῶν
τριβόλων, θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ πη-
δῇσῃ θαρραλέως ἀπὸ τῆς γορυφῆς εἰς
τὸν χαίνοντα ἐόθρον, ὅστις ἀμετακλή-
τως εἴμαρτο νὰ τὸν δεχθῇ.

Πρὶν ἐπέλθῃ ὅμως τῆς ἀποφάσεως
ταύτης ἡ πραγματοποίησις ἐμεσολάβη-
σε χρόνου διάστημα, καθ' ὃ ὁ βίος
τοῦ μισανθρώπου ὑπέστη φάσιν νέαν
καὶ τελευταίαν τόσον ἀλλόκοτον, ὥστε
οἱ ἀγαθοὶ κάτοικοι τῆς μικρᾶς πό-
λεως ἐξέστησαν τῶν φρενῶν καὶ μό-
νον οὐ δυσανασχέτουν κατὰ τῆς θεί-
ας προνοίας, ἥτις ἔρριπτεν ἐν τῷ μέ-
σῳ αὐτῶν τὸν μυστηριώδη ἐκεῖνον ἄν-
θρωπον, ὅπως σκληρὴ ἐκάστοτε τὰς
φρένας αὐτῶν διὰ τῆς ἀκατανοήτου αὐ-
τοῦ συμπεριφορᾶς. Ἐν πρώτοις, ὁ Πέ-
τρος ἀπηρνήσατο τὸ ἴδιον ἐπάγγελ-
μα, ἀπαθῶς ἀποπέμπων πάντα τοὺς
ἐπισκεπτομένους αὐτὸν ἀσθενεῖς. Τοῦτο,
ὡς ἦτο ἐπόμενον, δὲν ἐπηλύησε τὴν

καλὴν του φήμην καὶ οἱ πελάται του πάντες ἤρξαντο νὰ καταβοῶσι μεμφόμενοι τὴν ἀπηνὴ αὐτοῦ ἀπανθρωπίαν καὶ σκληρότητα καὶ θάπτοντες, ἐννοεῖται, εἰς τὴν λήθην τὰς προτέρας εὐεργεσίας. Ὁ ἱατρὸς ἤκουε ταῦτα ἀτάραχος, μὲ τὸ αἰώνιον αὐτοῦ σιωπτικὸν μειδίῳμα, ὅπερ ἐπεκάθητο νῦν διαρκῶς ἐπὶ τὰ χεῖλη του, ὡς ἐπὶ τὸ ὅστεως δὲς στόμα κρανίου. Ἐπειτα ἠθέλησε διὰ μιᾶς νὰ γευθῇ κατακόρως ὅλας τὰς ἡδονάς, ὅσας παρέχει ἔκλυτος καὶ ἀνειμένη ζωὴ καὶ τῶν ὁποίων ἀπέσχε μετ' ἀποτροπιασμοῦ κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη τῆς ζωῆς του. Ἦτο τοῦτο ἄρα γε λύχνου ἐτοιμοσβέστου τελευταία ἀναλαμπή, ἢ μήπως ἦτο ὑστάτη προσπάθεια τοῦ ὀρμεμψύτου ἐκείνου, τοῦ συγκρατοῦντος ἐν τῇ ζωῇ καὶ αὐτὸν τὸν εἰλικρινῶς μισοῦντα καὶ ἀπεχθανόμενον αὐτὴν; Τίς οἶδε. Τὸ ἀληθές ἐῖνε ὅτι ὁ Πέτρος, ὁ τόσον νηράλιος, τόσον σώφρων πρὶν, ἔθεάθη πολλὰκις ριπτόμενος εἰς τὴν ἄσπερνον ἀγκάλῃ τῆς μέθης, ὅτι ὁ ἀνθρωπος ἐκεῖνος τῶν αὐττηρῶν ἠθῶν ἐρρίπτετο ἐκὼν καὶ καταρρυποῦτο ἐντὸς τοῦ βορβορίου ἀκολάστων ὀργίων, ἢ ἔρημος δὲ καὶ σιγῇ τῇ ἡλῶ τῆς μελαγχολικῆς αὐτοῦ κατοικίας, τοῦ ἡμέρου ἐκείνου καταφυγίου τῆς μονώσεως, τῆς σκέψεως καὶ τῆς μελέτης, ἤκουσε μετ' ἀπορίας καὶ μετὰ φρίκης ἀντηχοῦντα ἐν αὐτῇ, κατὰ τὰς παννυχίδας τῶν ὀργίων, βραχνὰ καὶ ἄσεμνα ἄσματα, ἰαχὰς παραφώνους τῆς κραιπάλης. Τὴν νύκτα τὰ πεφωτισμένα παράθυρα τοῦ κατηραμένου οἴκου, ἀπαστρέποντα μέσον τοῦ σκοτίου, δὲν προεκάλουν, ὡς ἄλλοτε, τὸν τρέμον καὶ τὰ σταυροκοπήματα, πλὴν ἕκαστον ν' ἀνέρχεται τὸ ἐρύθημα τῆς αἰδοῦς ἐπὶ τὰς παρειὰς τῶν σεμνῶν καὶ τιμίων ἐργατῶν, ὅσοι κατὰ τύχην διέβαινον ἐκεῖθεν κατὰ τὴν προκχωρημένην ἐκείνην τῆς νυκτὸς ὁδον.

Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὰς ἀκολάστους ταύτας καὶ ἀσέμνους πανηγύρεις δὲν

παρευρίσκετο μόνος ὁ Πέτρος· προσεκάλει ὁμοτραπέζους καὶ συμπότας διαφόρους, ἐκλέγων αὐτοὺς μεταξὺ τῶν μᾶλλον ἐκπεφαισμένων καὶ ἀνηθίστων κηφόνων, καὶ μάλιστα ἐξ ἐκείνων, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, οἵτινες, ἀργοὶ καὶ ἀδόλωςχοι, εἶχον πλεον τῶν λοιπῶν καταβοήσαι κατ' αὐτοῦ δυσφημοῦντες τὸ ὄνομά του. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, βρίθοντες συνήθως ἐν πάσῃ κοινωνίᾳ, ὅσον περιωρισμένη καὶ ἂν ἦν, ἀπεδύχοντο ἐκθαμβοὶ μὲν, ἀλλὰ καὶ μετὰ χάραξ τοῦ παρασίτου τὸ ἐλσεινὸν πρόσωπον, συνευωχούμενοι μετὰ τοῦ Πέτρου, συνοργιάζοντες μέχρι πρωίας μετ' αὐτοῦ, καταχρώμενοι τῆς ἄφρονος αὐτοῦ γενναιότητος καὶ ταλανίζοντες κατόπιν καθ' ἑαυτοὺς τὸν ἀσύνετον σπάταλον, ὅστις πλουσιοπαρόχως τοὺς εἰστία. Τῶν συμποσίων τούτων προΐστατο ὁ Πέτρος, τροπῆς μὲν μόλις ἀπτόμενος, ἀλλὰ πίνων καὶ κενῶν ἄδιακόπως καὶ κύλικας καὶ ἀμφορεῖς ὅσους οὐδεὶς τῶν ἄλλων συμποτῶν. Ἐνόμιζες ὅτι, διοχετεύων διὰ τοῦ φάρυγγος τὸ κύμα ἐκείνου τοῦ ἀφρίζοντος ὕγρου, ἐζήτει νὰ κατασβέσῃ τὴν ἐντὸς αὐτοῦ ὑποκόφως κίουςαν καὶ καταβιβρώσκουσαν τὰ σπλάγχνα του πυρκαϊάν. Ἀλλ' ἡ μέθη δὲν ἤρχετο εὐκόλως νὰπραῦνῃ προσκαίρως τὰς ἀληγῆδονας του καὶ νὰ μεταφέρῃ εἰς τὸ φαντασιῶδες αὐτῆς βασίλειον τὴν πάσχουσαν ὀδυνηρῶς ἐκείνην ψυχὴν, καίτοι ὁ βεβιατμένος αὐτῆς καὶ πλαστός λάτρις ἀφρόνους, ἐτέλει σπονδὰς ἐπὶ τοῦ ἀσέμνου βωμοῦ τῆς, καὶ ἂν ἐνίοτε ἤρχετο, δὲν κατάρθου ὅμως ν' ἀποδιώξῃ ἀπὸ τὸν νοῦν του τὴν ἀδάμαστον Ἐρινύα τῆς μνήμης. Ὅθεν, ἐνῶ τῶν συμποτῶν οἱ πλείστοι ἐρρόγγχαζον ἀηδῶς ἢ ἐτρούλιζον ἐκ τῆς μέθης, ἐφαίνετο πάντοτε σαφεινῶς μειδιῶν τὸ χεῖλος καὶ φωσφορίζων ὡς ἄνθρωπ ἀνημέρος ὁ μέλας ὀφθαλμὸς τοῦ οἰκοδεσπότου. Ἐνίοτε ἀλλόκοτος ῥέμβη κατελάμβανεν αὐτὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς γευτικῆς ἐξάψεως, ἢ σκέψις δὲ μετέφε-

ρε τὸ πνεῦμά του εἰς ἀπωτάτας χω-
ρας. Ἦκουε τότε τὰς σκανδαλώδεις διη-
γήσεις, τὰς βωμολόχους εὐφυίας, ἢ τὰ
παροίγια ἄσματα τῶν οἰνοφλύγων συν-
δαιτυμόνων, χωρὶς νὰ φαίνεται προ-
σέχων εἰς αὐτὰ, ἀκίνητος, σιγηλὸς, ἀ-
παθής, ὡς κἀτοικος ἄλλου κόσμου πη-
ριστάμενος εἰς εὐωχίαν ζώντων. Ἀλ-
λοῖμονον ὁμως ἦν τις τῶν συμποτῶν
ἐπειρᾶτο νὰ φέρῃ τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ
παρελθόντος του καὶ νὰ χαριεντισθῇ.
"Ὡρμα κατ' αὐτοῦ ἀκίσεκτος, ὡς θη-
ρίον πληγὴν εἰς τὰ στέρνα, οἱ δὲ ὁ-
στεῶδεις δάκτυλοι τοῦ ἀμφιτρύωνος
ἔσφιγγον, ὡς χαλύβδινοι πιεστήρες, τὸν
λαιμὸν τοῦ ἀπροσέκτου, ὅστις ἐσώζετο
περίφοβος διὰ τῆς φυγῆς, ἐγκαταλιμ-
πάνων τὸν πότον. Ὁ γέρον ὑπηρέτης,
ψυχρὸς, φλεγματικὸς καὶ ὑπὲρ ποτε σι-
γηλὸς, ἐβλεπε τὰ τελούμενα ἐν τῇ οἰκίᾳ
παράδοξα καὶ ἡ χαλκὴ αὐτοῦ μορφή
οὐδὲ κἄν συνωφρουοῦτο· μόνος ἐκείνος
ἴσως ἤννοε πόθεν ἐπήγαζεν ἡ ἰδιότρο-
πος καὶ ἀνεξήγητος τοῦ κυρίου του
τάσις πρὸς τὴν ἔκλυτον καὶ διεφθαρ-
μένην ζώην· μόνος αὐτὸς συνησθάνε-
το τὸν θάθον ἐκεῖνον πόνον καὶ συνε-
μερίζετο κρύφα καὶ ἐν σιγῇ τὴν ὀδυ-
νην του. Πολλάκις, ἐνῶ ὁ πότος παρετί-
νετο μέχρι νυκτὸς θαθείας, ὅτε τὰ ἄκρα
τοῦ ὀρίζοντος ἔβασε ζώνη ὑπαχρος,
προάγγελος τοῦ φωτὸς τῆς ἡμέρας, τὰ
δὲ φῶτα τῆς τραπέζης ὠχρινῶντα ἐ-
πνευστίων, εἰσῆρχετο, ὡς ὀπτασία, σι-
γηλῶς, ἀθουρώς ὁ πολὺς γέρον ἐντὸς
τῆς αἰθούσης· τὸ ὀξύ βλέμμα του ἔ-
πιπτεν ἐπὶ τῆς συγκεχυμένης ἐκείνης
εἰκόνης· παρετήρει τὴν τράπεζαν ἐν ἀ-
ταξίᾳ, δαιτυμόνας οἰνολήπτους, τοὺς
μὲν κατακεκμηκότας, τοὺς δὲ βογγά-
ζοντας ἐπὶ τῆς τραπέζης θορυβῶδως
καὶ τὸν κύριόν του ἐγγρηγορότα καὶ
στηρίζοντα βαρεῖαν καὶ συνωφρευμένην
τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ βραχίονος· ἡ συνή-
θως ἀπαθὴς μορφή του ἐξέφραζε τότε
πρὸς στιγμὴν ζωηρῶς δύο ἀντιθεταῖσθῃ
ματα, ἐδελυγμέναν τοῦτέστι καὶ ἀπο-
στροφὴν πρὸς τοὺς μὲν καὶ εἰλικρινῇ

οἶκτον καὶ πόνον πρὸς τὸν ἄλλον.

Μίαν μόνην φοράν ἐτόλμησε νὰ λύ-
σῃ τὴν παρατεταμένην σιωπὴν τοῦ ὁ-
φρωσιωμένου θεράπων. Ἐν μιᾷ τῶν τοι-
ούτων στιγμῶν, εἰσῆλθεν ἀφορητὴ καὶ
θωπεύων τὸν ὄμον τοῦ κυρίου του
καθ' ἣν στιγμὴν ἠύρισκετο μό-
νος καὶ τῷ εἶπε σιγαλὰ φωνῆς, ἐν ᾗ
ὑπεμφάνετο ὅλη ἡ θαθεῖα ἀγάπη καὶ
ἡ τρυφερά μέριμνα, ἣν ὑπὲρ αὐτοῦ ἔλαμ-
βανεν·

— Ἡ ζωὴ αὕτη φονεύει, κύριέ μου.

— Ναί, ἀπήντησεν ὑποκώφως ὁ ἰα-
τρὸς, ἀλλὰ δυστυχῶς ὅχι πολὺ ταχέως.

Ἐκτοτε δὲν τῷ ὠμίλησε πλέον· εἶ-
χεν ὑπονοήσει ἴσως τὴν ἀπαισίαν ση-
μασίαν τῶν λόγων τούτων καὶ, τίς οἶ-
δε, μήπως ἡ βεβαρημένη ψυχὴ τοῦ γέ-
ροντος μισανθρώπου τὴν εἶχεν ἐγκρίνει.

Ἐν ἄλλο πάθος, οὐτινος τὰς συγ-
κινήσεις ἐπεξήτησεν ὁ Πέτρος, ἦτο τὸ
χαρτοπαίγνιον. Διήρχετο ὥρας πολ-
λὰς τῆς ἡμέρας καὶ νύκτας δλοκλή-
ρους ἐνίοτε παίζων σημαντικὰ ποσὰ εἰς
τὰ κυβεῖα, ὅτε μὲν ὡς ὄρων πρόσω-
πον, ὅτε δὲ ὡς ἀναυδος θεατῆς τῶν
μυστηριωδῶν ἐκείνων δραμάτων, ἅπερ
κατὰ βούλησιν διοικεῖ καὶ διεξάγει
ἡ ἄστατος καὶ παλίμβουλος τῆς τύ-
χης φορὰ. Καὶ ὁμως, πᾶγμα περίε-
ρον! ἐνῶ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀδαμάστους
χαρκτηρὰς μαλάσσει καὶ μεταβάλλει
ὁ πυρετὸς τοῦ φουεροῦ πάθους, κατορ-
θῶν ν' ἀπορροφᾷ πάσας τὰς λοιπὰς
σκέψεις τοῦ παίκτη, ἐμπνέων εἰς αὐ-
τὸν τὴν γενναιότητα νὰ σφαγιάζῃ καὶ
τὴν ἰδίαν τιμὴν ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐπὶ ἐκεί-
νου οὐδόλως ἠδυνήθη νὰ ἐπιδράσῃ καὶ
οὐδὲ κἄν μίαν ἵνα κατάρθωσεν νὰ δια-
σείσῃ τῆς σιδηρᾶς του καρδίας. Ἐχα-
νεν εἴτε ἐκέρδιζε ποσὰ κολοσσαῖα, χω-
ρὶς νὰ συσπάσῃ τὰς ὀφρὺς· ὁ χρυσὸς
ἐσωρεύετο ἐνώπιόν του, καὶ τὸ βλέμμα
του ἐκυλίστο νωθρὸν ἐπ' αὐτοῦ, ὡς
ἐπὶ σωροῦ χαλίκων. Οἱ ἄλλοι παῖκται
ἐθεώρουν μετὰ τρόμου τὸν ἀπαθῆ ἐ-
κείνον ἄνθρωπον, ὅστις ἐτόλμα νὰ ἀψη-
φᾷ καὶ περιφρονῇ οὕτω φανερώς τῆς

τύχης τὴν δυσμένειαν ὡς καὶ τὰ ὀφέ-
λη καὶ ν' ἀντιτάσῃ σιδήρεον θώρα-
κα κατὰ τῆς παντοδυναμίου συγκινή-
σεως, 'Οσάκις ἡ τύχη, εὐνοϊκῶς δια-
κειμένη, ἀπένειμε πρὸς αὐτὸν θαυσι-
τὰ δῶρά της καὶ τὰ χρήματα ὡς ἀπὸ
πηγῆς ἔρρεον καὶ καταστάλαζον πρὸ τοῦ
τυχεροῦ μυστηριώδους παίχτου, ρί-
πτοντο· ἐπ' αὐτῶν χάζον καὶ ἀδι-
άφορον βλέμμα, τῶν παρισταμένων
ἡ μορφή ἐξέφραζεν ἐκπληξάν ζωντὴν
ἀναμεριγμένην μετὰ τινος ἀνεξηγήτου
τρόμου. Τὴν τύχην αὐτοῦ ἀπέδιδαν
εἰς ὑπερφυσικὴν δύναμιν, διότι ἐνδο-
μύχως ἐπίστευον ὅτι ἄνθρωπος τοι-
οῦτος ἦν ἀδύνατον νὰ μὴ ἔχῃ σχέσεις
ἀποκρύφους μετὰ τοῦ ἀοράτου κόσμου.

Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν εἶχεν ὀρισι-
κῶς ἀποφασίσει νὰ θέσῃ τέρμα εἰς
τὴν μονότονον καὶ ἀνιαρὰν ὑπαρξίν
του, ἡγήθη κατὰ τὴν συνήθη ὥραν
γαλήνιος. 'Ἡ ἡμέρα ἦτο χειμερινή, συν-
νεφώδης καὶ θελλωδιστάτη· τὸν οὐρανὸν
ἐπέκλυε πυκνὸν στρώμα νεφελῶν
φαιῶν καὶ ὠχρῶν, ὡς σάβανα ἐπιτάφια·
ἐνίοτε ἡ ἀπαισία αὐτῆς μάζα ἐσχίζετο
κατὰ μῆκος· ὑπὸ ὀρισειδοῦς φωτεινῆς
γραμμῆς καὶ ἡκούετο ὑπόκωφος ὁ μυ-
κηθμὸς τῆς θρονιῆς. Στίφη πτηνῶν
μεταβατικῶν, παρὰσυρομένων ὑπὸ τοῦ
ἀνέμου καὶ κρωζόντων ἀπαισίως, ἐσχη-
μάτιζον ἐνίοτε εἰς τὸν θολὸν αἰθέρα
μακρὰν μελανὴν γραμμὴν. 'Ανεμος ὀρ-
μητικῶς ἔπνεε βιαίως, ὑψὼν νεφέλας
πυκνάς κονιορτοῦ, λυγίζων βιαίως τὰ
δένδρα, καμπτόμενα ὑπὸ τὸ φύσημά
του μετὰ ὀξέος τρυγμοῦ· εἰς τὴν θά-
λασσαν δὲ ἀνυψοῦντο κύματα πελώ-
ρια, ὧν ἐφαίνοντο αἱ ἀφρίζουσαι κορυ-
φαί, τύπτουσαι μανιώδεις τὰς μελαί-
νας πλευράς τῶν ἐν τῷ λιμένι πλοί-
ων, ἅτινα συνεταράσσοντο ὑπὸ τοῦ κλύ-
δωνος, ὡς μικρὰ κελύφη. 'Ο Πέτρος ἔρ-
ριψε βλέμμα κύκλῳ καὶ παρετήρησε
τὴν ἀγρίαν μορφήν τῆς ὀργισμένης φύ-
σεως καὶ πικρὸν μείδιμα ἀνῆλθε πά-
ρυστα ἐπὶ τὰ χεῖλη του. 'Ἡ στύγῃ καὶ
μελαγχολικῇ ἐκείνῃ εἰκὼν εἶχε πολλὰν

τὴν ὁμοιότητά μετὰ τὸν τρικυμιώδη αἰ-
τοῦ ἑῶν. Παρήχετο καὶ ἡ ἡμέρα ἐ-
κείνη ἄγονος καὶ θολή καὶ μελαγχό-
λική, ὡς παρήλθεν ὀλόκληρος ἡ ζωὴ του.
Σκόπη β. θέα χειμερινὰ ἐπρόσμενον ἐ-
κείνην κατὰ τὸ τέλος καὶ τυχτὴν ἐ-
πίσης ἐπρόσμενον ἀδθηράγον νὰ περι-
κλείσῃ ἐντὸς ὀλίγου τὸ θάραθρον τῆς
λήθης καὶ τῆς ἀνυπαρξίας.

Δὲν ἠθέλησε, κατὰ μίμησιν τοῦ Κά-
τωνος, ν' ἀφιερῶσθ' εἰς τὴν μελέτην καὶ τὴν
φιλοσοφίαν τὰς τελευταίας στιγμὰς.
Οἱ ὑπναλέοι ὀρθαλμοὶ του ἐζήτουν σκό-
τος, ἐὰν δὲ ἀνεγίνωσκε τὰς σελίδας τοῦ
Φαίδωνος, οἱ ὑψηλοὶ λογισμοὶ τοῦ με-
γάλου φιλοσόφου ἠθελον ὀδηγήσει τὸ
πνεῦμά του εἰς ὕψη δυσανάβατα, ὅπου
θεν φαίνεται διαυγάζουσα πέραν τοῦ
τάφου ἡ αἴγλη τῆς ἀθανασίας καὶ ὅπου
ὁ εἰς τὸ μεταίχμιον τῆς ζωῆς εὐρισκό-
μενος διορᾷ τὴν ὁμίχλην τοῦ θανάτου·
συγκιρνωμένην ὑπὸ τοῦ λυκαυτοῦ ζω-
ῆς μελλούσης καὶ ὑπερτέρας. 'Αντὶ τοῦ-
του ὁ μέλλων αυτοκτόνος ἔλαθεν ἀνά-
χαιρας τὸν Βύρωνα, τὸν μέγιστον ἐκεῖ-
νον μισάνθρωπον, ὅστις διήλθεν ὀλόκλη-
ρον τὸν τρικυμιώδη καὶ ἔμπλεων περι-
πετειῶν βίον του ὅτε μὲν σκόπτων,
ὅτε δὲ κλαίων τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν
προορισμὸν του. 'Ανέγνωσε σποράδην
ἐξ αὐτοῦ, εἰκὴ ἀνοίγων τὰ φύλλα, τὰς
ὑψίστας βλασφημίας τοῦ ὑπερφυῶς ἐ-
κείνου πνεύματος, ἐκφερομένας μετὰ ὄλον
τὸν λυρισμὸν τῆς ἀπυγνώσεως. Πρὸ τῶν
ὀρθαλμῶν του παρήλλασεν ἡ μακρὰν
σειρὰ τῶν ἰδιανικῶν ὀντων, ὧν τὴν παρά-
δοξον μορφήν ἀπετύπωσεν ἡ γραφεὶς τοῦ
μεγίστου ποιητοῦ, ἀπὸ τοῦ Λάρα μέ-
χρι τοῦ Μικροῦδου καὶ τοῦ Δὸν Ζου-
αν, ὅτε δὲ ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν,
ἐπὶ τὰ χεῖλη του δὲν εἶχεν ἀνέλθει
τὸ μείλιχον μείδιμα τῆς ἐλπίδος, ἀλλ'
ἡ ἀρὰ τῆς ἀπελπισίας.

'Ἡ ἡμέρα εἶχεν ἤδη προβῆ καὶ ἐ-
κλινε πρὸς τὴν δύσιν. Τὸ ἠννόησεν ἐκ
τῆς ἐπαισθητῆς ἐλαττώσεως τοῦ ὠχοῦ
φωτὸς, ὅπερ ὅσον ἡ ἡμέρα ἐκλινε, τό-
σον ἐξηθεῖνε, συμπυκνυνόμενου τοῦ σκό-

τους. Ἐλαβε φύλλον χάρτου καὶ ἔγραψεν ἐν τάχει ἐπ' αὐτοῦ, τὸ ἐσφράγισε καὶ τὸ ἔκλεισεν ἐντὸς σύρτου, μεθ' ὃ ἐνεδύθη καὶ ἡσιμώθη νὰ ἐξέλθῃ. Καθ' ἣν στιγμήν ἐξήρχετο παρετήρησαν ἡσυχῶς καθεύδοντα καὶ ρεμβάζοντα εἰς τινὰ γωνίαν τὸν γηραιὸν τοῦ ὑπηρέτην. Ἡ σκοτεινὴ μορφή του πρὸς στιγμήν ἐφωτίσθη καὶ ἐξέφρασεν αἰσθημα συμπαθείας καὶ συγκινήσεως.

— Ἐὰν δὲν φανῶ μέχρις αὐρίου, τῷ εἶπε μετὰ φωνῆς, ἐν ἧ διεφάνη τὸ πῶς ἡ συγκίνησίς του, θὰ εὕρῃς ἐντὸς τοῦ σύρτου τοῦ γραφείου μου γραπτὰς τινὰς ὁδηγίας, αἱ πρέπει νὰ ἐκτελέσῃς.

Ὁ γέροντ τὸν προσέβλεψεν ἀπορῶν ἠθέλησε νὰ ἐμιλήσῃ, ἀλλὰ τοῦ κυρίου του ἡ μορφή εἶχεν ἀναλάβει τὴν προτέραν ψυχρότητα, ὥστε δὲν ἐτόλμησε. Μόνον, ὅτε ἐκεῖνος ἐξῆλθε τῆς οἰκίας, ὁ γέροντ ἀπέμαζεν ἐν δάκρυ καταρρεῦσαν ἀπὸ τὸν ἀμαυρὸν ὀφθαλμὸν του. Ἦτο τοῦτο ὁ ὑστάτος ἀποχαιρετισμὸς τοῦ πιστοῦ ὑπηρέτου πρὸς τὸν κύριόν του.

Εἰς τὴν ὁδὸν ὁ Πέτρος συνήντησεν ὀλιγαριθμὸν συνοδείαν προπέμπουσαν μέχρις τῆς ὑστάτης κατοικίας νεανιδά τινα, ἀποθανοῦσαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Εἶχον ἐπωφεληθῇ τῆς ευκαιρίας, ὁπότε ὁ σφοδρῶς πνέων ἀνεμὸς ἐφαίνετο προσκυρίως κοπῆσας, οἱ κηδεύοντες καὶ ἔφερον ἐν τάχει τὸ σῶμα εἰς τὸ τελευταῖον κοιμητήριόν του. Ἐν παιδίον προηγεῖτο, φέρον σπασμὸν ἀνά χειρας, ἰσχυρῶς ἀνεγνώσκει μετ' ὀρίνου φωνὴν τοῦ νεκρωσίου ψαλμοῦ, μεθ' οὗ εἶπετο ἀσκαπὸς τὸ φέρετρον καὶ ὀλίγοι τινὲς ἀνθρώποι μετὰ βίας φαινόμενοι ἐπιτελοῦντες τὸ ὑστάτον αὐτοῦ εὐσεβεῖς καθήκον καὶ πράττοντες τοῦτο μάλιστα ἐν πάσῃ σπουδῇ, ἐκ φόβου μὴ ἡ θύελλα τοῦ προλάβῃ. Ἡ νέα κόρη ἔκειτο ἐν τῷ φέρετρῳ ὠχρὰ, ἔχουσα τὰς χεῖρας δεδεμένας καὶ περὶ τὴν κεφαλὴν στέφανον ἀμαράντων, ἑμβλημα τῆς παρθενίας τῆς. Ὁρφανὴ οὕτως εἶχεν ἀνατραφεῖ χάριν εὐ-

σπλαγγνίας, τοῦτο δὲ ἡδυνάτο τις νὰ εἰκάσῃ ἐκ τῆς προπεμπούσης αὐτῇ συνοδείας, ἥτις, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἦν ὀλιγαριθμὸς, ἐφαίνετο μὴ βάθεως συναισθανομένη τὴν λύπην. Κανεὶς πατήρ, ἢ ἀδελφὸς ἢ ἄλλος συγγενὴς δὲν ἐθόρῃνε παρὰ τὸ φέρετρον τῆς. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐρήμου ἔαρος τῆς ζωῆς τῆς ὁ θάνατος τὴν ἀφήρπαξεν ἐξαίφνης καὶ τὴν μετέφερεν εἰς τὸ στενὸν μνήμα, χωρὶς ἡ στέρησις τῆς ν' ἀφήσῃ βαθὺ κενὸν ἐν τῇ καρδίᾳ τινός. Πτωχὴ χρευσταλλὴ πετώσα ἐν τῷ μέσῳ εὐωδῶν θάμνων ἐπιπτεν αἰφνὴς ἀπνους, χωρὶς αἱ πτέρυγές τῆς νὰ καταλίπωσιν ὁρατὰν ἔχνος εἰς τὸν ἀέρα. Ὁ Πέτρος, ἅμα συνήντησε τὴν κηδεῖαν, ἔστη συνταραχθεὶς καὶ προσήλωσε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς εὐγενοῦς μορφῆς τῆς νεκρᾶς νεάνιδος. Ἡ θέα τῆς ὁδοιπόρου ἐκείνης, προηγουμένης αὐτοῦ ὀλίγας μόλις ὥρας κατὰ τὸ μέγα καὶ μυστηριώδες ταξίδιον, ἐνέπλησε τὴν καρδίαν τοῦ ἀλλοκάτου συγκινήσεως. Ὅτε ἡ πομπὴ παρήλθεν, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν κατεχόμενος ὑπὸ βαθέων ρεμβασμῶν καὶ ἐπορεύθη εἰς τὴν λέσχην.

Ὁ δούλος τῶν πακτῶν, συγκοκυντωμένος ἤδη παρὰ τὴν πρᾶσινὴν τράπεζαν, παραμέριστεν ὥπως ἀφῆσθαι ἔλευσεν τὴν διόδον εἰς τὸν Πέτρον, οὗτινος ἡ πέραν τοῦ συνήθους συνωφρυνμένη καὶ κατηγῆς μορφή προῦκάλεσαν, ἅμα τῇ εἰσόδῳ τοῦ ὑπόκωπον ψιθυρισμόν. Τὸ παιγνίδιον ἐκράτει παύκτως τις, νεωστὶ ἀφικόμενος ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, δεξιότητος καὶ φήμης ἐκτάκτου. Οὗτος ἐθεώρησε τὸν Πέτρον εἰσελθόντα μετ' ἐπίστρογον ὅμως διότι, καθὼ φαίνεται, πολλὰ εἶχεν ἀκούσει περὶ τοῦ παραδόξου αὐτοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Πέτρος, ἔλαβε θέσιν παρὰ τὴν τράπεζαν, τὸ παιγνίδιον ἤρξατο ἐμψυχούμενον μετ' ὀλίγον δὲ οὐδεὶς ἄλλος θόρυβος ἠκούετο εἰμὴ ὁ ἥχος τοῦ χρυσοῦ, αἱ διασκεομμέναι ἐκ τῆς ἀγωνίας ἀναπνοαὶ καὶ τῆς ἐκπληξώσεως τῆς χαρᾶς, ἢ τῆς δογῆς τῶν ἐπιφανήματα.

Κατὰ συγκυρίαν παράδοξον τὴν ἐσπέ-
ραν ἐκείνην ἡ τύχη ἠθέλησε νὰ φανῇ
ὑπὲρ ποτε εὐνοϊκὴ εἰς τὸν Πέτρον. Ἐτο-
ποθεῖται ἀπροσέκτως ἀδρᾶ ποσὰ ἐπὶ τῶν
ἐνώπιόν του χαρτίων, καὶ τὰ ποσὰ ἐ-
κείνα ἰδιπλασιάζοντο καὶ ἐπλασιάζον-
το ἀδικρόπως. Ἐνόμιζες ὅτι ἡ ἐκτα-
κτος ἐκείνη εὐτυχία ἦτο καυστικὴ
εἰρωνεία τῆς τύχης, οὕτως ἀρθῶνως
παρεχούσης τὰ δῶρά της πρὸς ἄνθρω-
πον ἑτοιμον ἤδη νὰ ὑπερβῇ τὴν τε-
λευταίαν τῆς ζωῆς βαθμίδν. Ὡμοί-
αζε τοῦτο πρὸς τὴν καλλονὴν, ἣν ἐνό-
τε στερεῖ εἰρὼν ὁ θάνατος εἰς τινα
τῶν ὀμμάτων του, ἐφ' ὧν ἔχει ἤδη ἐπι-
θέσει τὴν ἀπαισίαν του σφραγίδν. Οἱ
ἄλλοι πικτεται ἐθεώρουν μὲ ἀπληστον
ὄμμα τοῦς ὄγκους τῶν χρημάτων, οὐς
ἐσώρευε πρὸ τοῦ τυχηροῦ ἐκείνου
παίκτης ἡ ἰδιοτροπία τῆς τύχης, ἐ-
νῶ ἐκεῖνος τὰ ἡτένεις μὲ ὄμμα ἄθυ-
μον καὶ μὲ μειδίαμα πλέον εἰ ποτε
σαρκαστικόν. Ἡ μυθώδης αὐτῆς εὐτυχία
ἐφαίνετο ἰδίως προξενούσα ζωὴν ἐν-
τύπωσιν πρὸς ἄνθρωπον τινα μεσήλικα,
πανιχρῶς ἰνδεδυμένον, καθήμενον μετὰ
συστολῆς παρὰ τινα γωνίαν καὶ παί-
ζοντα. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐξήγαγεν
ἐκ διαλειμμάτων ἐκ τοῦ θαλαντρίου
του ἀργυρᾶ τινα κερμάτια καὶ τὰ ἐ-
ταποθέτει, ἐγκυταλείπων αὐτὰ εἰς τὴν
ἔρεξιν τῆς τύχης, ἥτις ἐφαίνετο
πρὸς αὐτὸν λίαν δυσμενῶς δια-
κειμένη, διότι οὐδὲ καὶ ἅπας ἠύ-
δόκησε νὰ τῷ μειδιάσῃ. Ἦτο πτωχὸς
οἰκογενειάρχης, ζητῶν νὰ κερδήσῃ διὰ
τοῦ μέσου τούτου ἀκόπως ὅ,τι διὰ
πολλοῦ μόχθου καὶ ἐργασίας μόλις
καὶ μετὰ βίας κατάρθην νὰ πορισθῇ καὶ
θιλέπων μετὰ βαθύς θλίψεως ἀφανίζομε-
να τὰ ἀνείρά του καὶ ναυαγοῦν τὸ σχέ-
δὸν του, προσκορῶν κατὰ τῆς ἀνάμ-
πτου τῆς τύχης ἐπιμονῆς. Αἱ προ-
σάβηαι τοῦ ἀνθρώπου τούτου καὶ ἡ
ἀπεγνωσμένη αὐτοῦ θέσις, δὲν διέλαθον
τὸ δὲν βλεμμα τοῦ Πέτρου, ὅστις πολ-
λάκις τὸν ἐθεώρητε κυρίως μὲ ὄμμα
οἴκτου μετὰ καὶ μειδιῶν ἀλλοκρότως.

Μετ' οὐ πολὺ οἱ πλείστοι τῶν παι-
κτῶν ἀπεχώρησαν ἀπὸ τοῦ παιγνιδί-
ου, διότι τὰ θαλάντιά των εἶχον ἐ-
ξαντληθῇ. Ἡ τύχη τοῦ Πέτρου διήρ-
κει μετὰ παραδόξου ἐπιμονῆς, τὸ πρῶ-
ν δὲ ποικίλας φάσεις ἀριθμοῦν παι-
γνιδιον περιωρίσθη εἰς μονομαχίαν με-
ταξὺ τοῦ διαστήμου παίκτης καὶ τοῦ Πέ-
τρου. Ὁ παίκτης, καθίδρωσ καὶ πλή-
ρης ὀργῆς, ἐλάμβανε πάσας τὰς προφυ-
λάξεις καὶ μεταχειρίζετο πάντα τοῦς
κινόντας, ὅπως νικήσῃ τὸν ἰσχυρόν του
ἀνταγωνιστὴν, ἀλλὰ πᾶσαι αἱ προσπά-
θειαι ἀπέβαινον μάταιαι. Μετ' οὐ πο-
λὺ ἠναγκάσθη καὶ αὐτὸς νὰ κηρύξῃ
ἐαυτὸν ἡττημένον, ἀρίκων τὸν Πέτρον
μόνον καὶ ἀπόλυτον νικητὴν.

— Εἶπτε ἀκαταμάχητος, κύριε,
τῷ εἶπεν ἀποσυρόμενος καὶ παρτη-
ρῶν αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως, ἂν κατ'
αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξακολουθήσῃ νὰ
σὰς εὐνοῇ ἡ τύχη, θὰ γίνετε
ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Πέτρος τὸν ἐθεώρητε βλοσυρῶς
ἐπὶ στιγμὴν ἡ βλαστημία αὐτῆ, ἐκ-
φερομένη ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ ἀντα-
γωνιστοῦ του πρὸς αὐτὸν ἐν τῇ ὑπερ-
τάτῃ ἐκείνῃ στιγμῇ, καθ' ἣν ἡ ζωὴ
του ὡς πομφόλυξ ἐμελλε νὰ διαρραγῇ
καὶ νὰ ἐξαφανισθῇ, τῷ ἐφάνη χλοὴ καὶ
σκρασμός. Ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἐσυλλο-
γίσθη τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος τὴν
μικρότητα καὶ ματαιοφροσύνην καὶ ἐμει-
δίστε πάλιν τὸ σύνθησις μειδίαμα καὶ
ἡ μορφή του ἀνέλαβε τὸ πρότερον φλέγ-
μα. Ἡ εὐτυχία, τὸ ἰδεώδες τοῦτο ἀ-
γαθόν, ὅπερ ματαίως εἶγεν ἐπιδιώξει
ὁ Πέτρος καὶ ὑπὲρ οὗ προσέφερε θυ-
μα τὸν βίον, ἦτο, διὰ τὸν ἀγενῆ ἐκεῖ-
νον καὶ χυδαῖον ἄνθρωπον, σωρός τις
ἐγκώδης ὅπως οὖν νομισμάτων κερδῆ-
θέντων ἐν τῷ χάρτοπαιγνίῳ!

— Ἐχετε δίκαιον, κύριε, ἀπάντη-
σεν ὁ Πέτρος μετὰ φωνῆς μετῆς
λεπτοτάτης εἰρωνείας. Δυστυχῶς ὅ-
μως κἀνεὶς δὲν δύναται νὰ προμην-
τεύσῃ τῆς τύχης τὰς ἰδιοτροπίας, διὰ
νὰ δύνῃται νὰ ἐπωφεληθῇ ἐξ αὐτῶν.

Οὕτω, πρό τινος κειροῦ εἰς σπουδαίον τι παιγνίδιον, ὅπερ ἀνέλαβον νὰ παίξω, δὲν ἐφάνην ἐπίσης τυχερός· ἀπε- ναντία· ἔχασα, ἔμεινα χρεώστης καὶ ἀπόψε πρόκειται νὰ πληρώσω τὸ χρέος μου.

Κάνένα δὲν ἐξέπληξεν ἡ σκοτεινὴ αὐτὴ ἐξήγησις· πάντες ἦσαν συνεπι- σμέναι ν' ἀκούωσι παρ' αὐτοῦ φράσεις δυσκατλήπτους καὶ γαιφώδεις.

Ὁ Πέτρος ἐξήγαγε τὸ ὥρολόγιόν του· ἦτο ἡ δεκάτη ὥρα. Ἐλαβε τὸν πῖλόν του καὶ ἐξῆλθε μετὰ βήματος εὐσταθοῦς.

Εἰς τὸν ἀντιθάλαμον εὔρε καθή- μενοι τὸν οἰκογενειάρχην· ἐκεῖνον, εἰς ὃν ἡ τύχη εἶχε φανῇ κατὰ τὸ παι- γνίδιον τοσοῦτον δυσμενής· ἐκάθητο εἰς γωνίαν τινὰ, ἐρείδων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ βραχίονός· ἄθυμος καὶ βεθυ- θισμένος εἰς σκέψεις. Καθ' ἣν στιγ- μὴν διήρχετο ὁ Πέτρος ἐνώπιόν του, ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν ἐθεώ- ρησε μὲ βλέμμα πλήρες φθόνου.

Ὁ Πέτρος εἶδε τὸ βλέμμα· παρετή- ρησε περίξ καὶ εἶδεν ὅτι οὐδεὶς ἄλ- λος εὐρίσκετο παρών. Ἐξήγαγε τὸ χαρτοφυλάκιόν του· ἐξωγαγμένον ἐκ τῶν χιρτονομισμάτων καὶ τὸ ἐνε- χεῖρισε πρὸς αὐτόν. Χωρὶς νὰ στα- θῇ δὲ ν' ἀκούσῃ τὰ ἐπιφωνήματα τοῦ θάρβους καὶ τοῦ ἀσυναρτήτου λόγου, οὗς ἐκεῖνος ἐπαύρατο ν' ἀρθρώσῃ, κατήλ- θει ἐσπευσμένως τὴν κλίμακα καὶ εὐ- ρέθη εἰς τὴν ὁδόν.

Ἡ ὁδὸς ἦτο ἐρήμη· ὑπὸ τῇ ὑπατρε- μον φῶς ἐνός· ρινοῦ ἐξήγαγε καὶ ἐξή- τασε τὸ πολύκροτόν του.

Μετὰ τοῦτο ὤρνευσε πρὸς τὸ νε- κροταφεῖον.

(ἔπεται συνέχεια)

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ.

ἐκ Γούρας τῆς Θεσσαλίας.

Ἐν ἀκόμῃ τῆς πολυπαθοῦς Θεσσαλίας τέκνον, ἐξ ἐκείνων, τὰ ὅποια διέπρεψαν

ἐπὶ συνέσει καὶ φιλοπατρίᾳ καὶ ἀρε- τιμότητι, εἰς ἀκόμῃ ἐργάτης τῆς ἀρε- τῆς καὶ τῶν καλῶν πράξεων, ἐξ ἐκεί- νων, οἵτινες διέρχονται τὸν βίον των εὐεργετοῦντες καὶ ἀφίνουσι μετὰ θά- νκτον ἀνάμνησιν γλυκεῖαν καὶ προσφι- λῇ εἰς τοὺς συμπολίτας των, ὁ Δ η- μ ῆ τ ρ ι ο ς Ἀ ρ γ υ ρ ὀ π ο υ λ ο ς, περάνας τὸ ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτω στά- διόν του, ἐν ἀπαρμίλλῃ εὐθύτητι καὶ χρηστότητι μετέβη εἰς τὰς μονάς τῆς αἰωνιότητος καὶ τοῦ Μεγάλου Ἀπεί- ρου! Παρβάλλουσι πολλάκις τὸν ἐπί- γειον τῶν ἀνθρώπων βίον πρὸς τὴν πορείαν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς διαφόρων πο- ταμῶν, οἵτινες, ἀφοῦ διατρίξωσιν οἱ μὲν μεγαλίστερον, οἱ δὲ βραχύτερον δρόμον, χύνονται τελευταῖον ὅλοι εἰς τὸν Ὠκεανὸν καὶ μινύουσι τὰ ὕδατά των μετὰ τῶν ὠκεανείων. Ἡ παρ- αβολὴ φαίνεται ἐπιτυχῆς καὶ εὐτοχῆς, ἀλλ' ὁ βίος τοῦ ἀειμνήστου Ἀργυρο- πούλου ἔχει τι τὸ ἐξαιρετικόν, διότι δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς ἥρεμον ρύακα, τοῦ ὁποίου τὰ διευχεστάτα καὶ κρυσταλλοειδῆ νάματα ἀρδεύουσι καθ' ἅπασαν τὴν μακρὰν των πορείαν τὰς περίξ ὄχθας καὶ πεδιάδας καὶ καθιστῶσι ταύτας τερπνάς, χλοεράς καὶ γονίμους. Αἱ θύελλαι καὶ ἀνίστα- τώσεις τῶν στοιχείων μικρὸν ἢ οὐ- δόλως ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τοῦ ῥέμα κν- λίντος τὰ νάματά του ρύακος· αἱ καταιγίδες ἀνατρέπουσι πᾶν τὸ προ- στυχόν, ἀλλ' οὗτος γαλήνιος ἐξακο- λουθεῖ τὸ ἔργον τῆς ἀρδεύσεως καὶ γονιμοποιήσεως. Τὴν ὁμοιότητα θέλει καταδείξει ἡ σύντομος ἀφήγησις τῶν πράξεων τοῦ βίου τοῦ Δημητρίου Ἀρ- γυροπούλου, εἰς ἣν καὶ μόνην θέλομεν τειριολογῆ κατὰ τοσοῦτον μᾶλλον, κα- θόσον φρονούμεν ὅτι τὸ ἀληθές ἐγ- κώμιον τοῦ ἐναρέτου ἀνδρός εἶνε ἡ ἐξιστόρησις τοῦ βίου του.

Τέκνον καλῆς οἰκογενείας, ἐκ τῆς ἱστορικῆς Γούρας καταγόμενος, ὁ Δη- μῆτριος Ἀργυρόπουλος ἀπεδήμησεν ἐν νεαροῖς ἡλικίᾳ εἰς Μικεδονίαν καὶ Θρά-